

Faculty of Humanities
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

東京外国語大学
Tokyo University of Foreign Studies

เรื่องสั้นช่วยกันเขียน(1)

いっしょにかこう!

ショートストーリー

(日本・タイ)

เรื่องสั้นช่วยกันเขียน (1)

หนังสือ “เรื่องสั้นช่วยกันเขียน” เล่มนี้ เป็นผลงานการสร้างสรรค์วรรณกรรม ประเภทเรื่องสั้น ของนักศึกษามหาวิทยาลัย Tokyo University of Foreign Studies และนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจัดเป็นโครงการเรียนรู้ร่วมกันแบบ Online ทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และได้เขียนเรื่องสั้นตามเงื่อนไข 3 ข้อคือ 1) ต้องมีตัวละครเป็นคนไทยและคนญี่ปุ่น 2) ต้องมีฉากในประเทศไทยและญี่ปุ่น 3) เขียนเป็นภาษาไทยและญี่ปุ่น

กิจกรรมสัมมนาและร่วมกันเขียนเรื่องสั้นนี้ ได้จัด 3 ครั้งในเดือนเมษายน ค.ศ.2024 จนเกิดเป็นผลงานสร้างสรรค์ 3 เรื่อง ดังที่รวมไว้ในหนังสือเล่มนี้

本書は、東京外国語大学とシーナカリンウィロート大学の学生によって書かれた3つの創作短編小説です。これはオンラインタンデム学習プロジェクトの一環として行われ、タイと日本の学生が議論を交わし、意見を交換し、次の3つの条件に基づいて短編小説を共同執筆しました。

- 物語にはタイ人と日本人のキャラクターが登場すること。
- 舞台はタイと日本の両方であること。
- 物語はタイ語と日本語の両方で書かれること。

セミナーと共同執筆の活動は2024年4月に3回開催され、本書に収められた3つの独創的な短編小説が誕生しました。

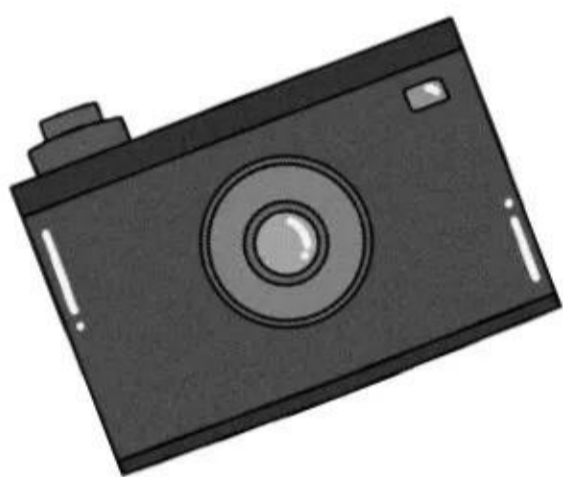
ชานมสื่อรัก

Yuka Umekawa

นุชวรา ปั่นอุดม

จิตติมา บุญงาม

ผมเชื่อว่า กาน เป็นนักเรียนมัธยมปลาย ผมมีงานอดิเรกคือการถ่ายรูป และมักจะไปถ่ายรูปที่โรงเรียนอยู่เสมอ ผมบันทึกสิ่งต่าง ๆ ลงบนภาพถ่าย ไม่ว่าจะเป็น ทิวทัศน์ อาหาร ดอกไม้ หรือแม้แต่สิ่งก่อสร้าง นี่แหละที่เป็นความบันเทิงอย่างหนึ่ง

วันหนึ่งหลังเลิกเรียน ผมก็ไปถ่ายรูปที่โรงเรียนเหมือนปกติ ทันใดนั้น ผมหยุดสายตาคู่หญิงคนหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ เธอช่างงดงาม งดงามจริง ๆ ผมตกหลุมรักเธอตั้งแต่นั้นมา เห็น มันเป็นที่รักข้างเดียว แม้ตัวผมอยากจะเข้าไปทักเธอก็ตามแต่ก็ไม่มีความกล้าเพราะปกติก็เป็นคนพูดไม่เก่ง และสุดท้ายวันนั้นผมก็ไม่ได้เข้าไปทักเธอ

วันต่อมา พอผมไปห้องเรียนตามปกติก็ต้องตกใจที่เห็นเธออยู่ตรงนั้น ไม่คิดมาก่อนเลยว่าเราจะใช้ห้องเรียนเดียวกันมาโดยตลอด เธอชื่อว่า ริน เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนจากญี่ปุ่น ผมก็ยังคงทำได้แค่มองตามเธอ ไม่กล้าที่จะเข้าไปทัก พอได้เห็นเธอดื่มชานมที่โปรดปรานด้วยท่าทางน่าอร่อยนั้นแล้ว มันก็ดูน่ารักดีนะ

วันถัดมาผมก็ซื้อชานมมาให้เธอ อยากจะเข้าไปทำความรู้จัก อยากทำให้เธอดีใจแต่สุดท้ายก็ไม่มีความกล้าที่จะเอาของไปมอบให้ ดังนั้นผมเลยวางชานม และจดหมายไว้บนโต๊ะของเธอแทนพร้อมทั้งขังข้อความไว้ว่า

“เธอช่างสวยเหลือเกิน”

แต่ทว่าวันถัดมาเธอก็ไม่อยู่อีกต่อไป ผมได้ข่าวว่าเธอกลับญี่ปุ่นไปแล้ว ไม่อยากจะเชื่อเลย น่าเสียดายที่ผมไม่ได้เข้าไปทักเธอตั้งแต่แรกเพราะตอนนี้เราไม่สามารถเจอกันได้อีกแล้ว

เธอจะได้รับชานม และจดหมายแล้วหรือยังนะ ?

ผมรู้สึกผิดหวังมาโดยตลอด

ผ่านไปหลายวัน ในขณะที่ผมกำลังเล่น Instagram อยู่ นั่น ก็ได้เจอกับแอคเคาท์ของเธอโดยบังเอิญ การที่ได้เห็นภาพของเธอที่แอบชอบมาตลอด มันทำให้ผมดีใจ

แต่แล้วก็ต้องแปลกใจเพราะมีภาพของชานม และจดหมายที่ผมเคยให้ ถูกโพสต์เอาไว้พร้อมข้อความว่า

“ถึงเธอคนที่ให้ชานมแกวนี้มา ฉันอยากจะลองคุยกับเธोजัง”

ผมทั้งตกใจ และดีใจ ทั้งยังมีข้อความเขียนอีกว่า

“ฉันรอเธออยู่นะ”

“รอผมเนี่ยนะ...?”

ทันใดนั้นพอหันไปมองข้างหลังก็พบเธอยืนอยู่ ผมซ็อก เธอขยับเข้ามาใกล้ และพูดว่า

“นี่ ฉันให้เธอ”

พร้อมแกวชานมที่ถูกยื่นให้มาแล้วเธอก็พูดว่า

“จริง ๆ ฉันเองก็สนใจเธอมาตลอดนะ”

ผมตกใจมาก ตกใจจริง ๆ นะ เรื่องแบบนี้มันเป็นไปได้ด้วยเหรอเนี่ย ในขณะที่ผมยังตกใจไม่หาย เธอก็พูดขึ้นต่อ

“ฉันจะกลับญี่ปุ่นคืนนี้แล้ว เพราะฉันครั้งหน้าเธอก็เป็นฝ่ายมาหาฉันที่ญี่ปุ่นบ้างนะ”

ผมตอบกลับไปว่า

“ถ้าเป็นนักศึกษาแล้ว ผมจะไปมหาวิทยาลัยญี่ปุ่นแน่ ๆ ตอนนั้นเราจะได้เจอกันแน่นอน”

หลังจากนั้น สองปีให้หลัง ตอนนี้เป็นนักศึกษาปีสองแล้ว ในช่วงเวลาที่ดอกซากุระกำลังบานสะพรั่ง ผมได้กลายเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่โตเกียว ภาพตรงหน้าของผมหือเธอที่กำลังส่งยิ้มมาให้

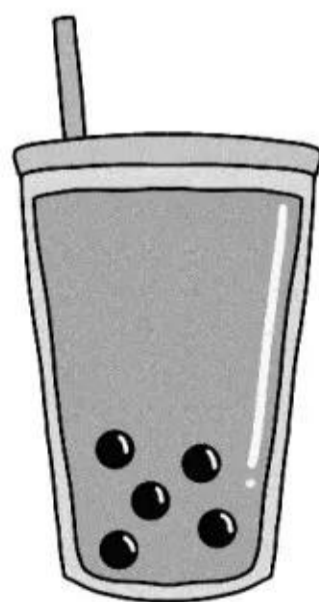
“ในที่สุดก็ได้เจอกันสักทีนะ”

ผมมีความสุขจัง

ปิ๊บ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น

ผมตื่นขึ้นมาด้วยเสียงที่เกลียดที่สุดในโลก เมื่อมองลอดออกไปนอกหน้าต่าง ภาพทิวทัศน์ยังคงเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ผมยังเป็นแค่ นักเรียนมัธยมปลาย และยังอยู่ที่ไทย

ใช้แล้ว เรื่องทั้งหมดก็เป็นแค่เพียงความฝันเท่านั้นเอง

想いをミルクティーにのせて

梅川優香

Thitima BOONGAM, Nuchwara PUNUDOM

僕の名前はカーン。タイの高校生である。

僕の趣味は写真を撮ること。いつも学校で写真を撮っている。

風景。食べ物。花。建物。色々なものを写真に記録する。これが唯一の楽しみである。

ある日の放課後、僕はいつも通り、学校で写真を撮っていた。

ふと、カメラに映る1人の女性に目がとまった。

君は綺麗だった。本当に綺麗だった。

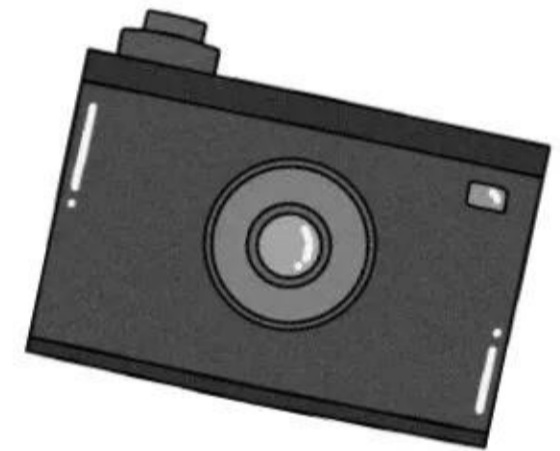
僕は一瞬で恋に落ちた。一目惚れだった。

僕は話しかけようとしたけれど、勇気が出なかった。もともと、話すのが苦手なのだ。

結局、その日は君に話しかけることができなかった。

翌日、いつも通り教室に行くと、なんとそこに君がいた。

これまで君と同じ教室を使っていたことに気づけなかったなんて、信じられなかった。

君の名前は凜（りん）。日本人の留学生だった。

僕はやっぱり話しかけることはできず、君をずっと目で追っていた。

君はミルクティーが好きなようで、美味しそうに飲んでいる姿が可愛らしかった。

次の日、僕は君にミルクティーを買って来た。君に喜んでほしくて、話しかけてみたくて、、、

でも、結局それを渡す勇気はなかった。

だから僕は、君の机にミルクティーと手紙を置いておくことにした。

「君はとても綺麗だ」と。

しかし次の日、君はいなくなっていた。

日本に帰ったという噂を聞いた。

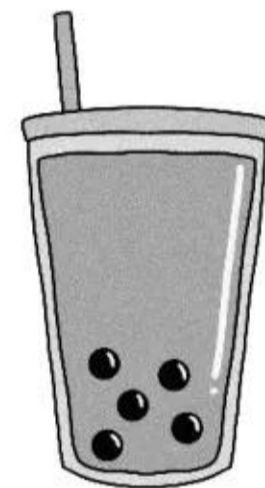
ショックだった。

君に話しかけられずに、もう会えなくなるなんて。

ミルクティーと手紙は受け取ってもらえたのだろうか、、、？

僕はずっと心が落ち込んだままだった。

何日か経ったあと、僕は Instagram を見ていると、ふと、君のアカウントが目に入った。

ずっと恋しかった君の写真を見つけて、僕は嬉しかった。

それと同時に、僕は驚いた。

僕があげたミルクティーと手紙の写真が投稿されていたのである。

その投稿には、「ミルクティーをくれた君へ、君と話してみたかった。」と書いてあった。

ビックリした。嬉しかった。

さらに、「君を待っていたのに。」とも書いてあった。

「僕を待っていた、、？」

ふと後ろを見ると、なんと君が立っていた。衝撃だった。

彼女は僕に近づいて来て、「これ、あなたへのお返し」と言い、ミルクティーを渡してきた。

さらに「あなたのこと、気になっていたんだ。」と言った。

僕は本当に驚いた。本当に本当に驚いた。

こんなことが現実で起きるなんて！

ビックリして固まる僕に、君は続けてこう言った。

「今日の夜、日本に帰らないといけないの。だから今度は、あなたが日本に来て」と。

僕は、「大学生になったら、必ず日本の大学に行くよ。その時に絶対に会おう」と言った。

そして、2年後、僕は大学2年生になった。

桜が咲いている。僕は留学生になって、東京にやって来た。

目の前で君が微笑んでいる。

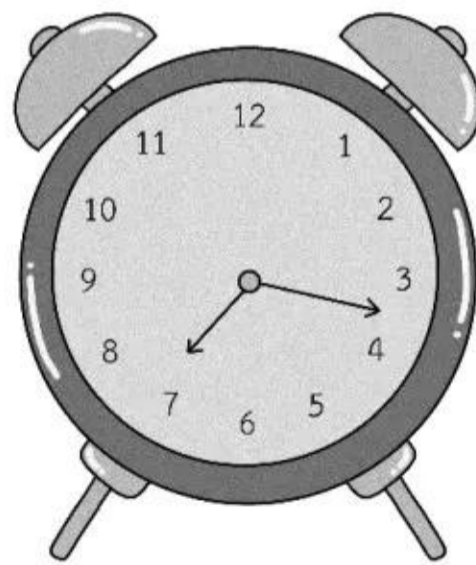
「やっと会えたね」

僕は幸せだった。

ジリリリリリリリリリ。(目覚まし時計の音)世界で一番嫌いな音で目が覚める。

窓から見る風景はいつもと変わらない。僕は高校生。タイにいる。

そう、全部夢だった。

ฝันนั้น ฉันและเธอ

ภู (ภูกานต์), ฝ้าย (เปมิกา), ต้า (ศิวัชญา),
Ryoma Yoshino (อาซา), Yuei Imaizumi (ยูเอ)

กอก กอก

เสียงเคาะประตูดังขึ้น

“เมฆออกไปเปิดประตูให้แม่หน่อยสิลูก”

เด็กชายวัย 7 ขวบเดินออกไปเปิดประตูพบกับเด็กสาวรุ่นคราวเดียวกันยืนอยู่ เธอเห็นหน้าของ “เมฆ” แล้วยิ้มอย่างมีความสุข

กริ่ง...ง

“อึก...” ชายหนุ่มตื่นขึ้นบนเตียงเพราะเสียงนาฬิกาปลุกให้ตื่น ตอนนี้เป็นเวลา 6.30 น. เขาต้องลุกขึ้นไปอาบน้ำ แต่งตัวไปมหาลัยต่อ

วันนี้เป็นวันสัมภาษณ์ทุนไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศญี่ปุ่น เมฆเตรียมตัวมาอย่างดีเพื่อตอบคำถามของคณาจารย์ในห้องสอบสัมภาษณ์

ณ ห้องสอบสัมภาษณ์ เมฆตอบคำถามกับอาจารย์อย่างลื่นไหล จนกระทั่ง...

“อะไรคือแรงจูงใจที่ทำให้อยากจะไปแลกเปลี่ยนญี่ปุ่นครับ?” อาจารย์ถาม

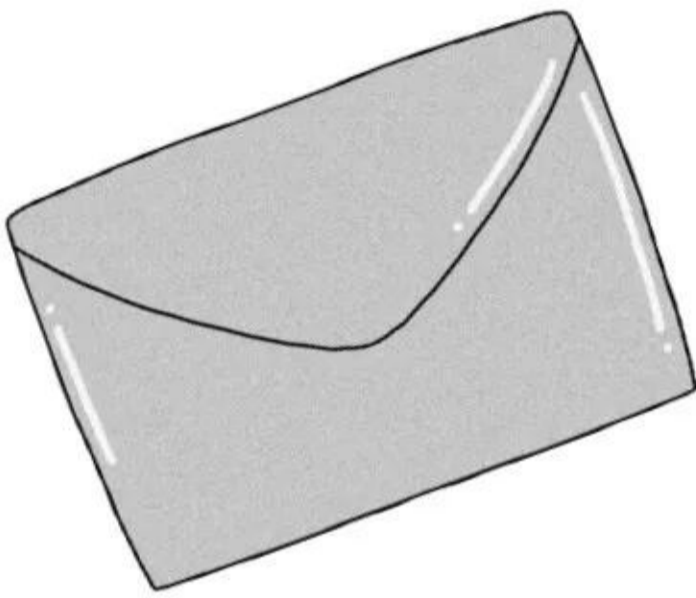
เมฆนึกถึงภาพของเด็กผู้หญิงในความฝัน เธอคนนั้น “อาโออิ” เพื่อนชาวญี่ปุ่นสมัยเด็กที่เคยอาศัยอยู่อพาร์ทเมนต์ห้องข้าง ๆ แต่เพราะงานของคุณพ่อทำให้เธอต้องมาอยู่ที่ประเทศไทย 5 ปี ตอนกลับประเทศญี่ปุ่นอาโออิก็อายุได้ 8 ขวบ

“นิสิตครับ?”

“อ่า... ครับ ในส่วนของแรงจูงใจนั้น...”

แม่เมฆจะนั่งไปชั่วครู่ แต่เขาก็สามารถตอบคำถามของอาจารย์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ
แน่นอนว่าพอประกาศผลเขาก็ได้รับคัดเลือกไปแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่น

มหาวิทยาลัยที่เขาแลกเปลี่ยนตั้งอยู่ในจังหวัดที่ครอบครัวอาโออิปักหลักอยู่พอดี ทำให้เขาคิดว่าถ้าไปญี่ปุ่นแล้วจะไปเซอร์ไพรส์สักหน่อย

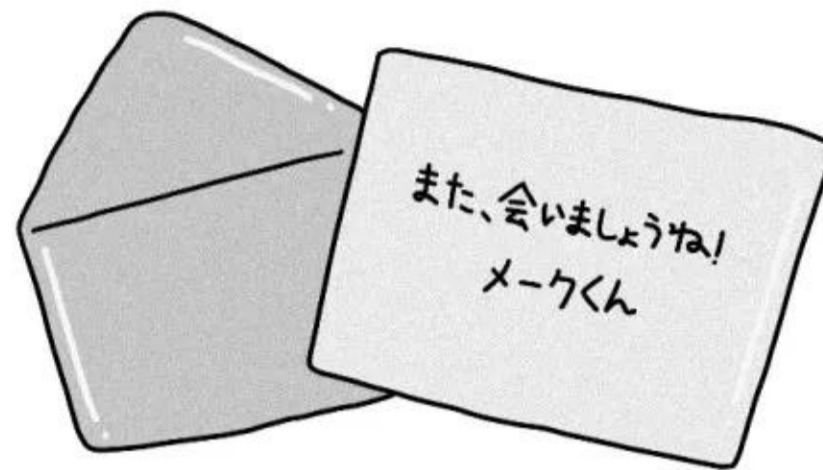
วันเวลาผ่านไปในที่สุดเขาก็มาถึงประเทศญี่ปุ่น เขาจัดข้าว
ของในห้องพักระวังก็ลองออกสำรวจบริเวณรอบ ๆ แล้ว
ลองค้นหาบ้านของอาโออิที่เขียนอยู่บนเจ้าหน้าที่ของ
จดหมายที่เขาเขียนแลกเปลี่ยนกัน เพราะวันหลังสอบ
สัมภาษณ์ก็มีจดหมายมาหาเขา มันคือจดหมายของอาโออิ
ที่เขียนมาถึงเพราะว่าเธอฝันเห็นเมฆเลยนึกถึงวันวาน
เขียนจดหมายไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบ

หลังจากนั้นเรื่อยมาพวกเขาก็เขียนจดหมายแลกเปลี่ยนกันพักหนึ่ง แต่เดือนที่ผ่านมา
ไม่มีจดหมายตอบกลับจากอาโออิ

พอถึงบ้านที่เป็นเป้าหมายก็พบคุณป้าซึ่งเป็นแม่ของอาโออินั่งดื่มชาอยู่ในสวน เมฆ
เคาะประตูแล้วก็ทักทายคุณแม่ตามมารยาทเช่นคนญี่ปุ่น คุณแม่ตกตะลึงในการเติบโตของ
เมฆ ไม่นึกว่าเด็กตัวเล็ก ๆ คนนั้นจะโตมาได้ขนาดนี้

พอเมฆถามถึงอาโออิ คุณแม่ก็ทำหน้าเศร้า จนรู้ว่าอาโออิจากไปเพราะอุบัติเหตุรถชน
หลังจากออกไปส่งจดหมายเมื่อเดือนที่แล้ว

เมฆซ็อกกับข่าวที่ได้ยินจนฟูไปครู่หนึ่งแล้วเขาก็ไปยังห้องที่มีรูปของอาโออิตั้งอยู่กับ
กระถางรูป เขาไม่นึกไม่ฝันว่าอาโออิจะริบจากไป เขานึกถึงถ้อยคำสุดท้ายของอาโออิที่ทิ้งไว้
ในจดหมาย

“ไว้เจอกันนะเมฆคุณ” (また、会いましょうね！メークくん。)

ไม่นานก็มีเสียง **ป๊น** จากรถบรทุกดั่งขึ้นมา แล้วก็พุ่งชนเข้ามาในบ้านของอาโออิทำให้เมฆได้ไปเจอกับอาโออิที่ไหนสักแห่งในโลก

“ในที่สุดเราก็ได้เจอกันสักทีนะ เมฆคุณ :)”

私と君の夢

Phukan CHUDECHA, Pamika SUJARURAT,
Siwatchaya SUJITPRASERT
吉野 僚馬、今泉雄英

コンコン

ドアを叩く音がだんだんと大きくなった。

「メイク、外に出てドアを開けてちょうだい」

7歳の男の子が出てきて、ドアを開けると、そこには同い年の女の子が立っていて、彼女は、「メイク」の顔を見て、嬉しそうに微笑んだ。

ピーピーピー

「ああ…」時計の音が青年をベッドから起こさせた。現在は、6時30分である。彼は、立ち上がって、シャワーを浴びに行き、身支度をして大学へ向かった。

今日は、日本への交換留学生として行く奨学金の面接の日である。メイクは、面接室の教師たちの質問に答えられるようにしっかりと準備してきた。

面接室では、メイクは、順調に教師の質問に答えていたのだが…

「何がきっかけで日本に留学しに行きたいと思うようになったのですか？」先生は尋ねた。

メークは、夢の中の小さい女の子を想った。この子は、「あおい」、日本人のお友達で、子ども時代、隣の家に住んでいたことがある。しかし、彼女の父親の仕事の都合で、5年間タイに住まなければいけなかったのだ。日本に帰ってきたころには、もうすでに8歳だった。

「おい、君？」

「ええ…はい。その動機は…」

メークは少しの間、その子のことを思い続けていたが、先生の質問には完璧に答えることができた。

そして、彼は、日本への交換留学生として見事、選抜された。

彼の留学先の大学は、ちょうど、あおいの家族が住んでいた県の中にあつたため、彼は、日本に行ったら、ちょっとサプライズしに行こうと考えていた。

時が経ち、ついに彼は日本に到着した。部屋で荷物の整理を終えると、周りをぶらぶらと探索することにした。また、あおいからの手紙の封筒に書かれていた住所を頼りに、あおいの家を探すことにした。実は、あの面接の翌日にも彼に宛てた、あおいからの手紙が届き、彼女の近況や二人の思い出が出て来る夢を見たことなどが綴られていた。

その後、少しの間、時折手紙を交わしていたが、先月から、あおいからの返信が返ってくることはなかった。

その住所の家に着くと、おばさんが見えた。彼女は、あおいの母だ。庭に座り、お茶をすすっていた。マークは、ドアをノックし、日本人の作法で挨拶をした。彼女の母は、彼の成長ぶりに驚き、あんなにも小さかったこの子が、こんなにも大きくなるなんて思わなかったと言った。

マークがあおいのことを尋ねると、母は寂しそうに告げた。なんと、あおいは、先月の手紙をマーク宛てに出した後、交通事故で亡くなってしまっていたのだ。

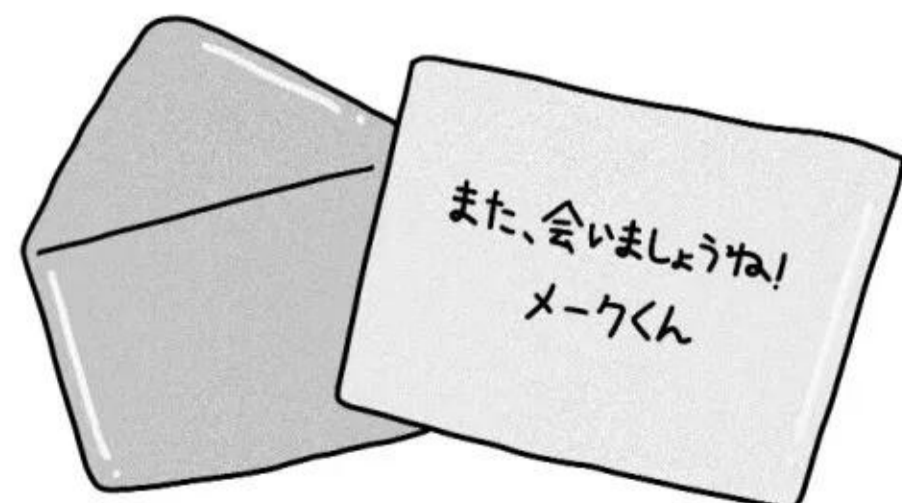
それを聞いたマークはショックを受け、気を失いそうになった。それでも彼は、彼女の遺影やお香が置かれている部屋へと足を運んだ。彼は、こんなにも早く彼女が逝ってしまうなんて、夢にも思いもしなかった。彼は、あおいがくれた最後の手紙の最後に書いてあった言葉を思い出した。

「また、会いましょうね! マークくん」

すると、同時にブーというトラックのクラクションの音が大きく聞こえた。あおいの家にトラックが突っ込んできたのだ。

そして、マークも“あの世”であおいに会えることとなった。

「やっと会えたね、マークくん」

รถไฟสายสยาม

พรทิวา พิมพ์พันธ์, Yuki Shoji,

Maho Kurita, ศิริศักดิ์ สุกดำ,

ฉันมีชื่อว่า 'เอ' เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วันนี้กำลังจะไปมหาวิทยาลัยตามเคย โดยขึ้นรถไฟจากสถานีสยาม ที่สถานีสยามคนเยอะมาก รู้สึกไม่ชอบเลย

เพราะว่าเมื่อเข้ารีบเลยค่อนข้างงง เพื่อที่จะไม่หวั่นไหวต้องระมัดระวังสักหน่อย ถ้าเพลอนั่งเลยสถานีอาจจะไปสายก็ได้ ยิ่งช่วงนี้อาจารย์เข้มงวดมาก ถูกตัดคะแนนขึ้นมาต้องแย่งแย่ง ๆ

นั่งไปสักพักก็มีเสียงประกาศสถานีถัดไป 'สถานีชิดลม' พอประตูรถไฟเปิดออก ผู้คนก็หลั่งไหลกันเข้ามาจนแออัด แต่ต่อให้คนจะเยอะแออัดขนาดไหนก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกตื่นตัวขึ้นเลย เผลอ ๆ ง่วงมากกว่าเดิมอีก

แต่ไม่ทันไร ก็รู้สึกง่วงขึ้นมาเสียอย่างนั้น ไม่กี่นาทีถัดมา ภาพผู้คนแออัดตรงหน้าก็เริ่มเบลอ เสียงประกาศของสถานีก็พลันเงียบ และบรรยากาศรอบข้างก็มีดลง

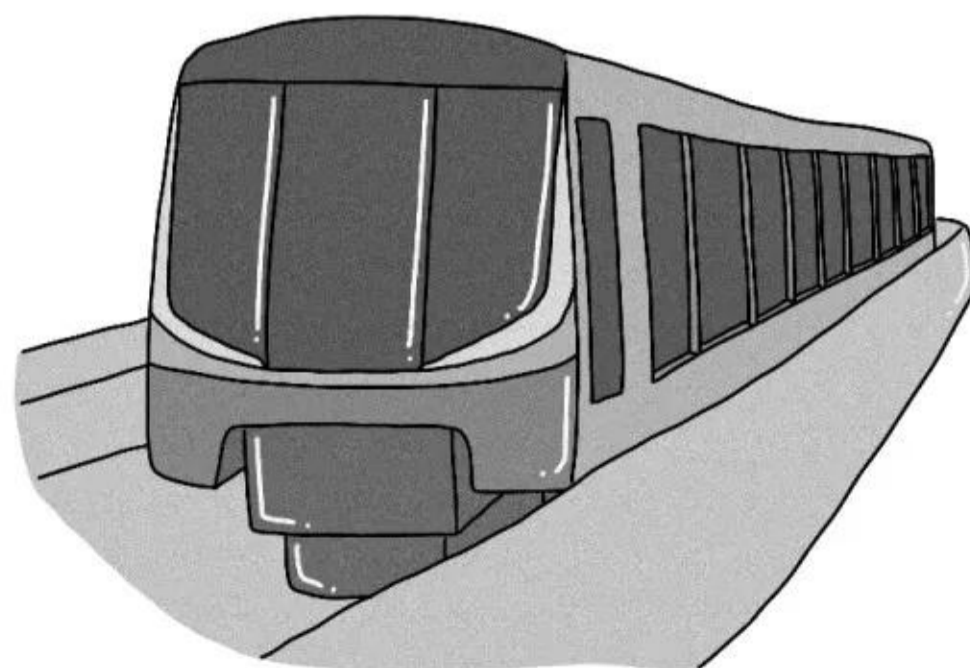
เมื่อคืนฉันมีแต่ทำการบ้านให้เสร็จ รู้ตัวอีกทีก็เลยเวลาเที่ยงคืนไปแล้ว ตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยก็เริ่มพักผ่อนน้อยลง และเพลอหลับในห้องเรียนบ่อยจนถูกอาจารย์เพ่งเล็ง ถ้าวันนี้ไปสายอีกคงโดนตัดคะแนนแน่ แค่คิดก็ขนลุก อยู่ดี ๆ ก็มีเสียงประกาศ 'สถานีโศก' ฉันสะดุ้งโหยง ถึงเร็วกว่าที่คิด วันนี้ไม่สายแน่นอน ขณะที่เงยหน้าขึ้น และกำลังจะลุกจากที่นั่ง ผู้คนที่เบียดกันมาตั้งแต่สถานีสยามกลับหายไปเหลือเพียงขบวนรถไฟโล่ง ๆ ฉันมองซ้ายขวา และลองเดินสำรวจจนทั่วแต่ไม่มีวีแววของผู้คนเลย น่ากลัวชะมัด ฉันรีบลงจากรถไฟฟ้า บรรยากาศรอบข้างก็ดูปกติแต่ฉันรู้สึกแปลก ๆ เลยรีบตรงไปมหาวิทยาลัยทันที ทว่าเมื่อออกจากสถานีแล้วรอบข้างกลับไม่ใช่โศกตามปกติ รถที่วุ่นวายในช่วงเช้าก็น้อยลง ถนนก็เปลี่ยนไป และมีคำว่า '止まれ' เขียนอยู่บนพื้น

“ฉันอยู่ที่ไหนเนี่ย” พอมองไปรอบ ๆ ก็เริ่มคิดว่าที่นี้คล้ายกับย่านทองเที่ยวชื่อดังใน ญีปุ่นอย่างชินจูกุเลย เริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมาเลยพยายามมองหาผู้คน มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเดิน มาทางนี้ ฉันเลยรีบตรงเข้าไปถามผู้หญิงคนนี้ว่าที่นี้คือที่ไหน เธอทำท่าทางสับสนราวกับว่า ไม่เข้าใจในสิ่งที่ฉันพูด หรือเธอจะไม่เข้าใจภาษาไทยกัน? ฉันเลยลองถามเป็นภาษาญีปุ่นแบบ ที่เคยเรียนมา เธอพยักหน้าเข้าใจและตอบกลับมาว่าที่นี้คือชินจูกุ “เป็นไปไม่ได้!” ฉันตกใจ สุดขีด แต่อยู่ดี ๆ ก็รู้สึกมีคนมาชนตัวพร้อมกับเริ่มได้ยินเสียงผู้คน และเสียงประกาศของ สถานีรถไฟ ‘สถานี-’ ยังไม่ทันได้ยินชัด ๆ ฉันก็สะดุ้งตื่นขึ้น และพบว่าเมื่อก็คือความฝัน

แยแล้ว ดันหลับไปเสียได้ หันมองไปรอบ ๆ เพื่อความแน่ใจว่าตอนนี้อยู่ที่สถานีไหน กันแน่ จึงมองไปรอบ ๆ ตรงนั้นมีตัวอักษรคำว่า ‘สถานีชินจูกุ’ จึงคิดว่าตัวเองกำลัง สะลึมสะลืออยู่ เลยขยี้ตาแล้วดูดี ๆ มันเขียนว่า ‘สถานีชินจูกุ’ จริง ๆ ด้วย เป็นไปไม่ได้ ทั้ง ที่ขึ้นรถไฟฟ้ามาจากสถานีสยามแท้ ๆ ไม่มีทางที่รถไฟจะมาถึงญีปุ่นได้หรอก แต่วารอบข้าง กลับเต็มไปด้วยคนญีปุ่น และได้ยินก็แต่ภาษาญีปุ่น ไม่มีใครสักคนที่พูดภาษาไทยเลย ไม่นะ มันจะแปลกเกินไปแล้ว นี่คือความฝันนั่นหรือ? หากคิดอย่างมีสติแล้วไม่มีทางที่จะนั่งรถไฟ จากไทยไปโผล่ญีปุ่นหรอก ลองหยิกแก้มดูสักทีแต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังเป็นความจริงอยู่ดี ใน ระหว่างที่ฉันกำลังสับสน ลู่ ๆ ก็ได้ยินเสียง ‘คัท!’

ราวกับว่ากำลังถ่ายทำหนังกันอยู่ ที่นี้ไม่ใช่สถานีชินจูกุ แต่เป็นฉากที่สร้างไว้สำหรับ ถ่ายหนังต่างหาก ดูเหมือนฉันจะหลงเข้ามาในฉากถ่ายทำโดยที่ไม่รู้ตัว พอรู้ว่าที่นี้ไม่ใช่ญีปุ่น ก็โล่งใจ คิดว่าจะเป็นเรื่องใหญ่เสียแล้ว ถือว่าเป็นบทเรียนเลยนะเนี่ย นาฬิกาบอกเวลา 9 โมง ซึ่งแปลว่าสายแล้ว ฉันเลยรีบมุ่งหน้าไปมหาวิทยาลัยแต่ก็สายอยู่ดี จึงโดนอาจารย์ดุเข้า ยกใหญ่

怖い電車

Phorntipa PIMTON, 庄司悠希,
栗田真帆 Sirisak SUKDAM

私の名前はエー。シーナカリンウィロート大学の学生だ。今日もいつも通り大学に行くために、サイアム駅から電車に乗る。サイアム駅は人が多すぎて嫌だ。

今朝は寝坊したからかなり眠い。でも、寝過ごさないように気をつけないと。うっかりしていると遅刻しちゃう。特にこの時期は先生が厳しいかし、遅刻して点数を引かれるとかなりまずい。

電車で座ってしばらくすると、次の停車駅が「チットロム駅」であることを知らせるアナウンスが聞こえた。電車のドアが開くとたくさんの人が乗ってきた。ものすごく混んでいるけれど、眠気は一向に覚めない。下手するとさっきより眠くなっているかもしれない。

まもなくもっと強烈な眠気が襲ってきた。目の前の人々の姿がぼやけ始めた。駅のアナウンスも聞こえなくなった。そして周囲が暗くなった。

昨日は宿題を終わらせるのに忙しくて、気づいた頃には真夜中を過ぎていた。大学に入ってから休みが少なくなった。授業中に居眠りをしてしまい、よく先生に注意されている。今日また遅刻したら確実に減点されるだろう。

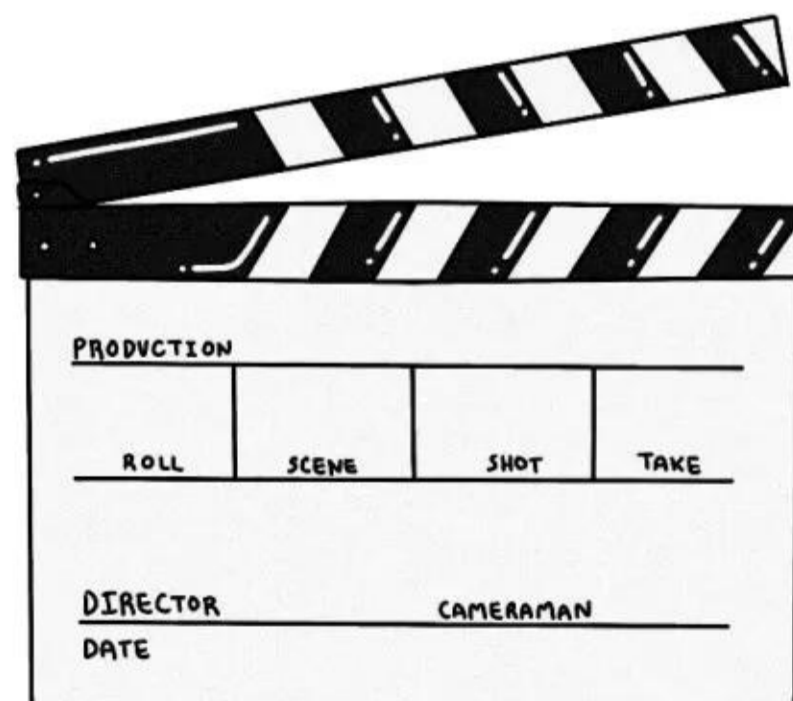
想像しただけで鳥肌が立つ。突然、「アソーク駅」というアナウンスが聞こえてびっくりした。思ったより早く着いた。今日は遅刻しないだろう。席を立とうと顔を上げると、サイアム駅から乗っていた人々がいなくなっていた。歩いて辺りを見回したが、人の気配は全くない。とても怖かった。すぐに電車を降りた。周りの雰囲気はいつも通りだったが、何かがおかしいと感じたので急いで大学に向かった。しかし、駅を出たらそこはいつものアソークではなかった。朝の渋滞もなく、風景も変わって、道路には「止まれ」と書かれていた。

「私はどこにいるんだろうか」と辺りを見回すと、そこは日本の有名な繁華街である新宿のようだった。怖くなり人を探した。こちらに歩いてくる女性がいたので、ここはどこかと尋ねた。彼女は私の言っていることが理解できないというような顔をした。彼女はタイ語がわからないのだろうか。そこで勉強したことのある日本語で尋ねてみた。彼女は私の質問を理解してくれて、ここが新宿であると答えた。「そんなはずはない!」と驚いた。と、同時に、突然人がぶつかってきて、人々の声や駅のアナウンスが聞こえ始めた。「…駅」とはっきり聞こえないうちにびっくりして目が覚め、それが夢であったことに気がついた。

目が覚めた。まずい、寝てしまっていた。今どこの駅にいるのか確かめるために辺りを見回した。そこには「新宿駅」の文字があった。寝ぼけているのかと思い、目をこすってよく見たが、やはり「新宿駅」と書かれている。そんなはずはない。サイアム駅から電車に乗ったはずなのに。電車で日本に行ける

わけがない。だがしかし周りには日本人ばかり。聞こえてくるのは日本語ばかりで、タイ語を話している人は一人もいない。いや、やっぱりおかしい。これは夢か？冷静に考えて、電車でタイから日本に行くのなんて不可能だ。ほっぺたをつねってみるがやっぱり現実だ。困惑していると、突然「カット!」という声が聞こえた。

どうやら映画を撮影していたようだった。ここは新宿駅ではなく、映画の撮影のために作られたセットだった。いつの間にか撮影現場に迷い込んでいたようだ。ここが日本でないとわかりほっとしたが、大事なことを思い出した。授業だ。時計は9時を指していた。遅刻確定。大急ぎで大学に向かったが遅刻。先生にはこっぴどく叱られてしまった。

เรื่องสั้นช่วยกันเขียน (1)

いっしょにかこう! ショートストーリー(タイ・日本)

プロジェクトメンバー คณะผู้จัดทำ

• 编者 บรรณาธิการ

Pat-on PHIPATANAKUL ผศ.ดร.ภัทรธร พิพัฒน์กุล

Sunisa WITTAYAPANYANON (SAITO) ศ.ดร.สุนิสา วิทยาปัญญานนท์

松井育美 Ikumi Matsui

• 作者 ผู้เขียน

Thitima BOONGAM

ฐิติมา บุญงาม

Phukan CHUDECHA

ภูกานต์ ชูเดชา

Sirisak SUKDAM

ศิริศักดิ์ สุกดำ

Phorntipa PIMTON

พรทิพา พิมพ์ทนต์

Nuchwara PUNUDOM

นุชวรา ปันอุดม

Pamika SUJARURAT

เปมิกา สุจารุรัตน์

Siwatchaya SUJITPRASERT ศิวัชญา สุจิตประเสริฐ

庄司悠希 (รุ่งโรจน์)

Yuki Shoji

栗田真帆 (เกาลัด)

Maho Kurita

吉野 僚馬(อาซา)

Ryoma Yoshino

今泉雄英 (ยูเอ)

Yuei Imaizumi

梅川優香 (กุหลาบ)

Yuka Umekawa

• 表紙 ออกแบบภาพปก

Thitima BOONGAM ฐิติมา บุญงาม

• 挿絵 ภาพประกอบในเรื่องสั้น

Nuchwara PUNUDOM นุชวรา ปันอุดม

発行者：シーナカリンウィロート大学人文学部
Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University
114 Sukhumvit 23, Wattana District, Bangkok 10110, THAILAND
発行日：2025年2月23日

ผู้จัดพิมพ์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

วันที่เผยแพร่ 23 กุมภาพันธ์ 2568